

Cherry Baby

Rainbow Rowell bij Boekerij:

Een laatste dans
Cherry Baby

Rainbow Rowell

Cherry Baby

Vertaald door Jeannet Dekker

ISBN 978-90-492-0491-4

ISBN 978-94-023-2836-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Cherry Baby*

Vertaling: Jeannet Dekker

Omslagbeeld en -ontwerp: © Jim Tierney, bewerkt door Pinta

Grafische Producties

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Rainbow Rowell

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

1

‘Née.’

‘Ik zei née. Niet nu.’

‘Steve, alsjeblieft, toe nou...’

‘Nee...’

‘Nee...’

‘Ik weet wat je wilt, maar ik...’

‘Ik heb zwarte kleren aan, Stevie. Ik wil gewoon...’

‘Voor deze ene keer wil ik...’

Cherry's telefoon ging. Dat negeerde ze. Ze probeerde een groot-formaat hond op een armlengte afstand te houden en ondertussen naar buiten te lopen.

Zonder succes. Stevie was te groot en te enthousiast om in bedwang te worden gehouden. Ze drong naar voren, met een kwispelende staart en bruine ogen die erom smeekten lief te worden gevonden. Stevie had mensenogen. Net een gorilla.

‘Oké, goed dan.’ Cherry gaf toe en stak haar armen omhoog. ‘Goed, goed, goed.’

Stevie sprong naar voren en wreef met haar grote kop langs Cherry's zwarte broek, eerst de ene dij en toen de andere.

‘Ik weet het...’ Cherry zuchtte en klopte de hond op haar brede rug. ‘Je bent braaf, Stevie.’

Stevie was een twee jaar oude kruising tussen een newfoundlander en een Pyrenese berghond. (Sommige mensen noemden dat een newfiepyr. Cherry hoorde niet bij die mensen.) Ze was groot en wit, met zwarte vlekken rond haar ogen en oren, en ze was even donzig als een schaap of een of andere berggeit. Er waren hondenbezitters die de haren van hun Pyrenese berghonden verzamelden en er truien van maakten. (Ook daar hoorde Cherry niet bij.)

Stevie zag eruit als een ijsbeer met een boevenmasker en ze moest wel de liefste hond ooit zijn. Haar volledige naam luidde Stevie Nicks. Die had Cherry's ex-man bedacht.

Cherry's telefoon ging weer. Ze bleef hem negeren. Stevie probeerde nog steeds om dicht tegen haar aan te kruipen. Zo deed ze altijd wanneer Cherry de hele dag op haar werk had gezeten.

Ze duwde haar kop tussen Cherry's benen en dook naar voren. Dit scheen een teken van onderdanigheid te zijn – het was een van Stevie's favoriete bewegingen – maar Cherry had korte benen en werd dus elke keer dat de hond dit probeerde bijna omvergeduwd.

'Stevie!' Cherry schuifelde naar achteren en probeerde haar evenwicht te bewaren. 'Jezus!' Haar telefoon ging twee keer, twee berichtjes vlak na elkaar.

Stevie stond tussen Cherry's benen en rond haar ene knie. (Ze was even lang als een Chinese draak.) Het was te veel.

'Zo is het genoeg. Plaats!' beval Cherry. 'Je moet naar je plaats, sorry. Dit gaat nu niet.'

Stevie hoorde het woord 'plaats' en draafde braaf naar haar bench. De hond was redelijk goed opgevoed, dat moest Cherry Tom nageven. Ze gaf Stevie een snoepje met probiotica en deed het deurtje dicht. De bench nam de halve gang in beslag.

Cherry pakte de kledingroller en begon bij haar polsen. Ze zat onder de witte haren, zelfs op plekken die Stevie niet had aangeraakt. Bij Cherry thuis hing er haar in de lucht. Echt een zwijnenstal. Misschien moest ze andere kleren aantrekken...

Of misschien gewoon thuisblijven.

Ze had helemaal geen zin om in haar eentje naar een concert te gaan. Ze had met haar vriendin Stacia willen gaan, maar Stacia had afgezegd en Cherry kon niemand bedenken die het extra kaartje zou willen hebben.

Cherry was zesendertig. Haar vriendinnen gingen niet meer naar concerten, die hadden kinderen. Of ze keken naar ingewikkelde tv-series. Of ze gingen vroeg naar bed, zodat ze op tijd waren voor hun spinningles of wat er dit jaar in was. Cherry ging zélf niet eens meer naar concerten.

Tom had een hekel aan concerten. Hij gaf niks om muziek en hij

hield niet van mensen. Elke keer dat Cherry had geprobeerd om Tom mee te krijgen naar een concert had hij de hele avond naar iedereen staan fronsen, zonder dat hij het zelf doorhad. Tom had van nature zo'n fronsgezicht...

Cherry begon weer met de kledingroller, bij haar schouders. Haar telefoon ging.

Ze had kaartjes gekocht op de dag dat dit concert was aangekondigd. Goldenrod was haar favoriete band uit Omaha. Ze had hen twee keer live gezien, vóór Tom, en voordat de band enigszins bekend was geworden en uit elkaar was gegaan. Vanavond was een reünioptreden. Ze gingen hun hele eerste album achter elkaar spelen. Cherry wilde het niet missen. Ze had er genoeg van om alles te missen.

Haar telefoon ging weer. Ze haalde hem uit haar achterzak om te kijken wie het was. Vijfendertig nieuwe berichtjes in de appgroep van haar zussen. Cherry opende ze.

Het eerste was van haar zus Honny:

DE TRAILER VAN THURSDAY IS ER! DIT IS GEEN GRAP!!!

Cherry zette haar telefoon op stil en stopte hem terug in haar zak. Ze legde de kledingroller boven op de bench en keek Stevie streng aan.

Stevie keek verlangend naar haar op. Stevie had van nature zo'n verlangend gezicht.

'Ik laat je eruit,' zei Cherry, 'maar je mag niet tegen me op springen. En je gaat niet mee.'

Stevie verlangde in stilte.

Cherry deed de bench open. 'Blijf.'

Stevie sprong in de bench overeind.

'Ik meen het, Steven.' Cherry liep achteruit naar de voordeur.

Stevie leek elk moment op haar af te kunnen stormen.

Cherry rende naar de voordeur en smet die achter zich dicht.

2

Cherry parkeerde op straat, zo dicht mogelijk bij de zaal, een kleine club in het industriële deel van het centrum van Omaha. Het regende en het was al donker.

Misschien was het dom om 's avonds in haar eentje op pad te gaan. Cherry had op z'n minst tegen haar zussen kunnen zeggen waar ze naartoe ging, voor de zekerheid. (Al leek dat niet zozeer een beschermende maatregel, maar eerder een manier om het latere proces te vergemakkelijken, wanneer ze naar je lijk zochten.)

Cherry's zussen slingerden nog steeds het ene na het andere berichtje de appgroep in, en ze waren haar ook een voor een gaan appen om te vragen waarom ze niet reageerde. Cherry bleef hen negeren. Ze stopte haar telefoon en haar portemonnee in haar zak, stapte uit en sprintte naar de ingang van de club.

De jonge vent die de kaartjes aannam keek haar amper aan toen hij haar ID checkte. Ze hoopte dat ze op tijd was voor een tafel. De enige zitplaatsen hier waren rond een paar hoge tafels bij de bar.

Cherry liep naar binnen en dook op de laatste vrije tafel af. Ze moest opspringen om op de kruk te gaan zitten. Gewonnen! dacht ze, en daarna voelde ze zich meteen dom. (Sinds wanneer gold een zitplaats als winnen?) Maar ze was ook opgetogen, gewoon omdat ze hier was. Omdat ze úit was.

Ze vond zichzelf dapper, omdat ze in haar eentje uit was.

Ze vond zichzelf oud... nu al... in vergelijking met alle anderen hier.

Ze vond zichzelf dik. (Altijd.)

Ze vond zichzelf er best leuk uitzien, met haar donkere jeans en haar doorschijnende olijfgroene trui...

Cherry vond alles leuk wat ze vanavond aanhad: grove babyblauwe

leren laarzen die ze in Denemarken had besteld. Roze oorhangers van een kunstenaar die met plastic werkte en die ze online had gevonden. Een vintage hartvormig medaillon dat ze bij vrijwel alles droeg.

Ze had leuke kleren. Waarschijnlijk te veel leuke kleren. Ze had de kast in hun slaapkamer overgenomen, en daarna de hele logeerkamer. Tom had al zijn schoenen en nette kleren in een kast beneden moeten bewaren. (Hij had haar nooit een schuldgevoel gegeven.) (Maar hij droeg ook nooit nette kleren.)

Kleren waren belangrijk voor Cherry. Haar uiterlijk was belangrijk. Elke doordeweekse ochtend, wanneer ze op haar werk in de lift naar de zestiende verdieping van het gebouw van Western Alliance stapte, was ze heel erg tevreden met het beeld dat ze in de spiegelen-de messing deuren zag.

Cherry had zichzelf altijd al duidelijk kunnen zien. Ze had een goed oog voor dingen en kon dat ook op zichzelf richten. Ze wist waarmee ze moest werken.

Bijvoorbeeld: ze had lang, dik haar in een prachtige, ongewone tint kastanjebruin, en dat wist ze. Ze had lichtbruine ogen en dikke wimpers. Erg mooie sproeten op de brug van haar neus. Kuiltjes in haar wangen. Een goede glimlach. Dat wist Cherry allemaal van zichzelf. Dat kon ze zien.

En... ze was dik.

Niet zoals de meeste vrouwen denken dat ze dat zijn. Cherry was écht dik. Objectief gezien. En dat wist ze. Dat kon ze hardop zeggen. Ze kon zich er niet voor verstoppen.

Cherry was de zoveelste in vele generaties dikke vrouwen. (Momenteel stuurden drie dikke vrouwen berichtjes naar haar telefoon.) Ze was een dik kind geweest, daarna een dikke tiener, en nu was ze een dikke vrouw.

Ze wist hoe ze eruitzag, hoe anderen haar zagen, daar dacht ze voortdurend aan. Wat Cherry verder ook allemaal dacht en deed (en dat was veel; als Cherry deel van een trein was geweest, was ze de locomotief geweest), ze dacht er ook aan dat ze dik was.

Cherry was er zo aan gewend om aan haar dik-zijn te denken dat ze bijna niet meer merkte dat ze dat deed. Dat ze er niet meer over nadacht.

Er zat hondenhaar op haar mouw. Ze fronste en plukte het eraf.

Er kwamen meer mensen binnen. Cherry zag hen de zaal in stromen. Het publiek was jonger dan ze had verwacht. Waren deze kids niet te jong om Goldenrod te kennen?

Misschien waren dit wel de lui die naar elk concert kwamen... Mannen met vlassige baardjes. Meisjes met bot geknipt haar en tatoos van hun hals tot aan hun wangen. Iedereen had tegenwoordig tatoos. Letterlijk iedereen. Zelfs brave huismoeders en basisschooljuffen. Het moest tegenwoordig lastig zijn om de jonge rebel uit te hangen; je moest een tattoo midden in je gezicht laten zetten als je nog een beetje wilde opvallen. Je moest kleren aantrekken die zo onflatteus waren dat niemand van boven de dertig er ook maar aan wilde denken. De meisjes bij dit concert droegen wat ze vroeger *mom jeans* hadden genoemd. Jeans die je taille dik en je kont plat maakten. Jeans voor moeders en gymmen voor vaders. Cherry had daar de moed niet voor. Ze was te oud en te dik om haar goede kanten te negeren.

Was Stacia maar hier... of wie dan ook.

Vroeger zou Cherry met een grote groep vrienden van school of van haar werk naar een concert zijn gegaan.

Vriendschappen veranderen als je trouwt. En ze veranderen opnieuw als iedereen aan kinderen begint. Cherry was achtergebleven toen de kinderfase begon. En nu was Tom er niet meer, en dat was nog erger dan achterblijven, dat was terug zijn bij af.

Misschien had ze jongere vrienden nodig.

Ze was in elk geval niet de oudste hier. Er waren zelfs een paar mensen die ze herkende, gewoon omdat ze al haar hele leven in Omaha woonde en op bepaalde plekken kwam.

Ze zag een vent die vroeger in de platenzaak had gewerkt... toen Omaha nog platenzaken had gehad. En een vrouw die voor de krant had gewerkt, toen Omaha nog een echte krant had gehad. Soms was de wereld zo nieuw dat Cherry er duizelig van werd. En ze was nog maar zesendertig. Geen wonder dat haar moeder er altijd zo weinig van leek te snappen.

Iemand raakte haar schouder aan. Een jonge vrouw met een korte, ongelukkig uitgevallen pony wilde weten of Cherry de andere kruk-

ken rond de tafel nodig had. Cherry zei van niet. De vrouw sleepte ze mee naar de bar voor haar vrienden.

Cherry keek een tijdje naar hen, tot ze beseftte dat ze als een malloot naar mensen zat te staren. Ze kon beter naar haar telefoon kijken, zoals een normaal mens. Ze keek nog een laatste keer naar de bar. Recht in de ogen van iemand die naar haar keek. Een man. Hij glimlachte.

Cherry fronste. Was dat...

Ja, zeker weten. Ze glimlachte, verrast. De man kwam al naar haar toe. Ze glimlachte wat meer.

‘Russell Sutton!’ zei ze toen hij bij haar tafel aankwam. ‘Dat ik jou nou hier tegenkom.’

‘Cherry, Cherry,’ zei hij. Hij grijnsde naar haar. ‘Jij bent een flashback, kijk jou toch eens.’

‘Kijk jou toch eens,’ zei Cherry. Ze keek inderdaad naar hem. Hij zag eruit...

God, hij zag eruit zoals hij er altijd al uit had gezien. Alsof hij zo uit zijn moeder was gekomen, met een goed kapsel en een bril met schildpadmontuur. Alsof hij met dat zelfgenoegzame lachje was gebóren. Russell Sutton, van de Suttons uit Fairacres. Over flashbacks gesproken. Over achtereenvolgende duiken in het verleden gesproken.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg Russell. Hij lachte al zijn tanden bloot, dat leek hij niet te kunnen tegenhouden.

Cherry lachte. Dat was een domme vraag. ‘Ik ben hier voor het optreden.’

Hij leunde op de hoge tafel. Een lok bruin haar viel over zijn voorhoofd. ‘Je snapt wat ik bedoel. Ik heb jou al eeuwen niet meer gezien. Ben je in je eentje?’

‘Ja, jij ook?’

Russell haalde zijn schouders op en streek met zijn hand zijn haar naar achteren. ‘Min of meer. Ik ben in mijn eentje hiernaartoe gekomen, maar ik ken iedereen hier, weet je. Jij bent het nieuwe gezicht, Cherry. Waar heb je al die tijd gezeten?’

Ze lachte weer. ‘Overal en nergens. Ik woon nog steeds in het centrum. Ik werk nog steeds voor de spoorwegen.’

‘Ik wist niet dat je voor de spoorwegen werkt. Wat doe je daar?’

‘Op kantoor zitten en bevelen uitdelen.’

Hij lachte. ‘Daar ben je vast erg goed in. Je bent toch getrouwd, hè? Met die man die die strips tekent? Die gaan ze nu toch verfilmen?’

Cherry klemde haar kaken op elkaar. Heel even maar. Ze hield niet op met glimlachen. ‘Ja, dat klopt. *Thursday*.’

Hij keek verbaasd. ‘Heet je man zo?’

‘Nee,’ zei ze. ‘Zo heet die strip. *Thursday*.’

‘O.’ Russells mond ging bij de ene hoek omlaag, schaapachtig. ‘Sorry. Die ken ik verder niet.’

‘Dat...’ Cherry glimlachte nu echt. ‘Dat geeft niet.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Maar goed, ik ben dus eigenlijk...’ Ze schudde weer haar hoofd en wapperde met haar linkerhand. ‘Gescheiden.’

Russell ging iets meer rechtop staan. ‘O.’

‘Of nou ja, we gaan scheiden.’

Hij trok een ernstig gezicht. ‘Wat vervelend voor je, Cherry.’

‘Nee, het geeft niet...’ Ze wapperde weer met haar hand. ‘Je weet wel.’

‘Ik ben al drie jaar gescheiden,’ zei hij.

‘O. Russ.’ Cherry hield eindelijk op met glimlachen. ‘Wat vervelend voor je.’

‘Het is niet erg.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik heb het overleefd.’

Zijn blik was zacht. Ze glimlachte naar hem.

Hij leunde voorover en duwde met zijn elleboog tegen de hare. ‘Jij overleeft het ook.’

Ze lachte even. ‘Dank je.’

‘Wil je iets drinken?’

Cherry keek naar de bar. ‘Ja, maar ik wil mijn kruk niet kwijtra-
ken.’

‘Ik haal het wel voor je,’ zei hij. ‘Wat mag het zijn?’

Ze beet op haar lip en maakte een geluidje. ‘Nee, dan moet ik vlak voordat het begint naar de wc en raak ik alsnog mijn kruk kwijt.’

‘O god,’ zei Russell, ‘zeg nou gewoon wat je wilt, dan houd ik je kruk bezet, oma.’

Ze wees naar hem. ‘Meen je dat? Want ik kan niet een heel optreden staan.’

Russell trok een gezicht. 'Ik heb met jou meerdere concerten lang gestaan, Cherry.'

'Dat is dus het probleem. Door die lange avonden op hoge hakken lukt het nu niet meer.'

Hij grijnsde weer, nostalgisch. 'O ja, dat is waar ook. Je had altijd van die pin-upschoentjes aan.' Hij hield zijn duim en wijsvinger vlak bij elkaar. 'Daar leken je voeten piepklein in.'

Cherry schopte met haar zware laars tegen zijn scheenbeen. 'Ik wil een cola light. En je moet over een uur terugkomen om mijn kruk bezet te houden, zodat ik naar de wc kan.'

'Ik wijk niet van je zijde,' zei Russell, die zich omdraaide en naar de bar liep.

Cherry keek hem glimlachend na. En probeerde die lach toen af te schudden. Maar zelfs met haar lippen op elkaar geperst voelde het alsof haar gezicht nog lachte.

Russell Sutton. Wie had dat kunnen denken?

3

Russ kwam terug met een cola light voor Cherry en een biertje voor zichzelf. En hij hield zich aan zijn belofte, hij bleef bij haar tafel staan. Het voorprogramma was begonnen – Sacagawea, een plaatselijke band die nooit was doorgebroken –, maar Russ en Cherry kropen bij elkaar en bleven praten. Cherry vertelde hem iets meer over haar werk. Ze was begonnen als grafisch ontwerper, dat wist hij, maar toen was ze gepromoveerd tot teamleider, daarna tot manager, en nu was ze hoofd van de marketing- en communicatieafdeling van de spoorwegen. De vrouw boven haar had officieel de leiding over die afdeling, maar Cherry was het brein achter de operatie en vaak ook de stem, en ze was degene die er altijd voor zorgde dat al het werk werd gedaan (dat zwakte ze een beetje af toen ze dit allemaal aan Russell uitlegde.)

Russ was na zijn studie voor en rondom de overheid gaan werken. Hij was nu de rechterhand van de burgemeester, hoewel de burgemeester een Republikein was en Russ al zijn hele leven aan de kant van de Democraten zat. (Zijn opa was gouverneur geweest, in de tijd dat Nebraska nog op Democraten stemde.) En hij was actief voor een aantal burgerinitiatieven. Om ervoor te zorgen dat meer mensen gingen stemmen. Ter bestrijding van analfabetisme. Voor meer kunstonderwijs in achterstandswijken. Hij kende echt meer dan de helft van de mensen hier, die bleven telkens bij hun tafel staan om hallo te zeggen. Hij bleef Cherry voorstellen. ('Ken je Cherry, een vriendin van me? Op Creighton waren we bijna kamergenoten.') Russ ging nog steeds naar veel concerten. Hij ging nog steeds vaak naar de film. Hij at nog steeds een keer per week bij zijn ouders. Hij was nog steeds heel, heel erg aantrekkelijk.

'Knap' was niet het goede woord voor Russ. Hij was niet bijzonder

lang of breed. Zijn trekken waren een tikje scherp. Hij zag eruit als de vaste Ierse acteur in een BBC-dramaserie, een beetje stugger dan alle anderen en iets levendiger. Zijn ogen waren donkerblauw en diepliggend, en hij liep snel rood aan. Als hij zich ergens over opwond of had gedronken, zag hij eruit alsof hij koorts had.

Hij zag er vanavond een beetje koortsig uit.

Russ was na zijn studie rechten getrouwd met iemand die Cherry nooit had ontmoet, een meisje van Marian dat voor de Community Foundation werkte. (Marian was een van de scholen in Omaha waar de rijke katholieke meisjes naartoe gingen.) Ze hadden één kind, een jongen van acht die Liam heette en die nu op Saint Margaret Mary zat. Wilde Cherry een foto van hem zien? Ja. Dat wilde ze wel. Ze keek op Russ' telefoon en glimlachte. Zijn zoon was een schatje. Dat zei ze ook.

Cherry had geen foto's om aan Russ te laten zien. Ze ging hem geen foto van Stevie laten zien, dat zou sneu zijn... (Al had Cherry er wel heel veel op haar telefoon.) En ze wilde het niet over Tom hebben. Ze kon niet over Tom praten zoals Russ over zijn ex-vrouw praatte, alsof ze gewoon een van de vele dingen was die waren gebeurd sinds Cherry en hij elkaar voor het laatst hadden gesproken.

'Niet te geloven dat je nu een managementfunctie hebt,' zei Russ. Het voorprogramma was afgelopen. Goldenrod ging dadelijk beginnen. 'Je was altijd zo creatief.'

'Dat ben ik nog steeds,' zei Cherry, beledigd. Ze zat op een ijsblok-je te kauwen. Ze slikte het door. 'Er zijn niet veel mensen die creatief én praktisch zijn. Het is mijn toverkracht. Ik kan ervoor zorgen dat het werk goed wordt gedaan en dát het wordt gedaan. En ik kan praten met de mensen die over de cijfers en het geld gaan.'

'Hmm.' Russ keek naar haar glas. 'Wil je nog een cola light?'

Ze schudde haar hoofd.

'Mis je het niet om kunstenaar te zijn?' vroeg hij.

'Ik denk dat ik nu ja hoor te zeggen, maar... ik denk dat ik beter ben in een uitvoerende rol. Ik was denk ik niet zo'n goede kunstenaar.'

'Tuurlijk wel.'

Ze rolde met haar ogen. 'Wanneer heb jij ooit mijn kunst gezien, Russ?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Het was je hoofdvak, dus zo slecht kun je er niet in zijn.'

Tja. Dat was waar. 'Het ging redelijk,' gaf Cherry toe. 'Maar ik was geen kunstenaar.' Niet zoals de anderen van haar studie. Niet zoals Tom. 'Als ik weer zou moeten ontwerpen, dan zou ik missen wat ik nu doe.'

'Ik kan me jou gewoon niet bij de spoorwegen voorstellen,' zei Russ. 'Als een industriéél.'

'Ik ben geen magnaat.'

Hij lachte. 'Zie je Stacia en de anderen nog weleens?'

Cherry knikte. Bijna onmerkbaar. 'Ja. Hetzelfde oude clubje.'

Russ schudde zijn hoofd, als bij een leuke herinnering. Cherry kon zich er wel iets bij voorstellen.

Er liep een man langs hun tafel die naar Russ knikte. Russ wuifde.

'Heb je ooit gedacht: was ik maar uit Omaha weggegaan?' vroeg Cherry.

Zijn blik schoot naar haar. 'Hoe bedoel je?'

Cherry keek naar hem op. Hij was iets langer dan zij, nu hij naast haar kruk stond. 'Gewoon... dezelfde oude gezichten,' zei ze. 'Dezelfde kringetjes die elkaar steeds weer tegenkomen. Heb je nooit gedacht: was ik maar weggegaan?'

Russ glimlachte flauwtjes. Zijn ogen zagen er nog levendiger uit. 'Niet vanavond.'

Cherry rende voordat het optreden begon naar de wc, en toen ze terugkwam, zat Russ op haar kruk. Hij glimlachte naar haar en stond op. De band liep het podium op. Cherry klom op de kruk en klapte in haar handen. Ze keek hier zo naar uit. Zelfs nog meer nu het echt begon.

Het eerste nummer werd ingezet en Cherry ging meteen terug in de tijd. Naar toen ze begin twintig was geweest. Naar het laatste jaar van haar studie, toen ze de cd op repeat had staan. Goldenrod was de band die een dingetje had gemaakt van 'Omaha emo'. Simpel, mooi gitaarwerk. Jammerende, hijgende vocalen. Steevast somber. Alle teksten van Goldenrod gingen over eenzaam zijn of je schuldig voelen. De leadzanger stond bekend om zijn depressie. Vanavond droeg

hij een papieren kroon en speelde de eerste akkoorden van het nummer op een akoestische gitaar.

God, Cherry was gek op dit liedje. Ze was gek op dit gevoel. Ze lachte een beetje, gewoon van blijheid. Mensen om haar heen joelden.

Russ was aan Cherry's kant van de tafel gaan staan, met zijn gezicht naar de band. Hij keek haar glimlachend aan en zong de eerste regels mee. *'I was young, and I was tired, and I was splitting in three.'*

Cherry grinnikte.

Dit soort concerten waren nu heel erg in, bands die hun geliefdste album van voor naar achter speelden, en na een paar nummers begreep Cherry waarom. Het was heerlijk. Dat je al die liedjes hoorde die je normaal gesproken tijdens concerten niet hoorde, zelfs de B-kantjes niet. De nummers in precies die volgorde die je kende.

Cherry bleef glimlachen. Ze bleef tranen in haar ogen krijgen. Ze bleef af en toe naar Russ kijken; ze was nog steeds niet over de schok van hun weerzien heen, maar hier stond hij dan, vlak naast haar. Zo dichtbij dat zijn arm de hare raakte, elke keer dat hij een slok nam. *Russ Sutton, dat ze h  m hier nu tegenkwam.*

Op dit eerste album van Goldenrod stonden nummers die Cherry altijd aan Russ deden denken, liedjes die ze zo interpreteerde dat ze pasten bij haar hopeloze verliefdheid op hem, want natuurlijk was ze verliefd op hem geweest, en nu stond hij vlak naast haar alles mee te zingen.

Misschien was dit een boodschap van het universum...

Dit moest wel een boodschap van het universum zijn. Het was te vreemd en te onverwacht om toeval te zijn.

Cherry had voor de eerste keer sinds Tom was vertrokken iets voor zichzelf gedaan, dit was misschien wel de allereerste keer dat ze in haar eentje uit was, en deze ongewoon perfecte avond had op haar gewacht. Een band waar ze gek op was, een album waar ze gek op was... en een jongen die ze vroeger heel, heel erg leuk had gevonden.

Akelig, verschrikkelijk leuk.

Misschien stond het universum niet aan haar kant. Waarom zou een welwillende god Russ Sutton op Cherry's pad sturen? Dat ver-

langen in haar buik was vertrouwd en verrukkelijk, maar wat Russ betreft was het nooit bevredigd.

En toch...

Iets voelen, dat was toch ook bevredigend? Dicht naast iemand staan die zo aantrekkelijk en opwindend was? Het voelde goed om je aangetrokken te voelen. Om een beetje licht in je hoofd te worden.

Russ verplaatste zijn gewicht en liet zijn arm op de rugleuning van Cherry's kruk rusten.

En Cherry liet zichzelf daarvan genieten.

4

Die avond ging iedereen naar de Galway.

Ze waren tweeëntwintig en hadden nog steeds het gevoel dat ze elk weekend uit moesten gaan omdat ze nu officieel mochten drinken. Omdat dat was wat grote mensen deden. Die dronken in kroegen, niet op studentenkamers en in souterrains.

Op vrijdag- en zaterdagavond, en soms ook op donderdag, trokken Cherry's vriendinnen laag uitgesneden glimmende korte topjes aan, met een split aan de zijkant, en gingen ze naar de kroeg.

Cherry was nooit de meest enthousiaste deelnemer, deels omdat ze te dik was voor een croptop, maar vooral omdat haar vader alcoholist was. Dronken mensen maakten Cherry zenuwachtig in plaats van vrolijk. En zelf dronken worden maakte dat niet beter.

Cherry werd niet op dezelfde manier dronken als haar vriendinnen. Ze moest veel meer drinken om zelfs maar iets te voelen. Misschien vanwege haar gewicht. Of haar genen. Cherry kon het ene shotje na het andere achteroverslaan zonder daar sentimenteel van te worden of gek te gaan doen. Een aantal rondjes lang voelde ze zich heel erg nuchter, vervolgens een paar rondjes lang oververhit, en daarna, als ze doorging, misselijk.

Het had geen voordelen. Ze was er niet trots op dat ze tegen drank kon. Cherry wilde niet zo'n vrouw zijn die liet zien dat ze als een kerel kon zuipen. Dat leek haar... duur. En dikmakend. En sneu.

Maar... het was wel vrijdagavond. En iedereen ging uit. En Cherry vond uitgaan leuk. In de Galway was in elk geval muziek...

Ze trok een strakke jurk aan met een lage hals en een wijde rok en bood aan om te rijden.

De Galway trok drie soorten gasten: studenten van Creighton University, beroepsdrinkers en mensen die heel erg veel van Ierse folk hielden. De kroeg lag in het centrum, ingeklemd tussen twee kantoren. Zo'n krappe tent had eigenlijk geen livemuziek moeten hebben. De muzikanten stonden altijd achterin op een triplex verhoging gepropt, en je kon nergens gaan zitten luisteren. Er was niet eens echt plek om te staan.

Cherry trok Stacia mee naar het uiteinde van de bar die het dichtst bij het podium was, zodat ze de band konden zien. Stacia dronk een Moscow Mule. Dat dronk iedereen dat voorjaar. Stacia gaf niks om muziek, maar ze wist dat Cherry dat wel deed en ging daarom vaak met haar mee.

Stacia was Cherry's kamergenoot en een van haar beste vriendinnen. Ze was erg knap. Op vrijdagavond was ze hot. Haar borsten waren net klein genoeg om zonder beha te kunnen, en hoewel ze niet lang was, net iets langer dan Cherry, had ze de slangachtige romp van een deelnemer aan *American Idol*. Ze droeg nog steeds laaghangende jeans, zodat ze haar lijf kon showen. (Laaghangende jeans in 2010!)

Cherry was daar zodra het kon mee gestopt. Door de week droeg ze skinny jeans en yogabroeken, en in het weekend droeg ze een van de twee dure rockabillyjurken die ze online had gekocht.

(Het probleem met rockabillymerken was dat ze geobsedeerd waren door kersen. Cherry had sinds ze oud genoeg was om zelf haar kleren aan te trekken niks meer gedragen met kersen, zelfs niet met fruit.)

Vanavond droeg ze een gele jurk met een vintage cowboydessin. Het was Cherry's lievelingsjurk, hoewel er de laatste keer dat ze hem naar de kroeg had gedragen een vent naar haar toe was gekomen, oud genoeg om haar vader te zijn, die zei dat hij een ritje met haar wilde maken. Cherry droeg deze jurk altijd met een lichtblauw vestje en knalrode hoge hakken. Volgens haar vriendinnen zag ze er zo leuk uit.

Je zou denken dat het voor Cherry deprimerend was om uit te gaan met haar knappe, slanke vriendinnen die de hele avond sjans hadden van studenten rechten... maar als ze zich daardoor zou laten

tegenhouden, kwam ze helemaal niet meer buiten. Cherry was altijd al dikker geweest dan haar vriendinnen. Ze was altijd al minder aantrekkelijk geweest voor mannen. Daar kwaad of somber van worden was net zoiets als kwaad worden op de zon omdat die elke dag opkwam.

Soms werd ze er wel down van...

Het vrat aan haar, voortdurend, dat zeker. Op de achtergrond.

Maar het maakte haar niet depri-down. Het hield haar niet tegen om uit te gaan.

Cherry dronk cola. De band klonk als Mumford & Sons, maar dan met fluiten en doedelzakken.

‘Leuke jurk heb je aan,’ zei iemand.

Cherry draaide zich naar hem om. Een jongen van haar leeftijd. Donker haar, keurig. Bril met ronde glazen. Hij had rode wangen en hield een koperen beker in zijn hand. Misschien was hij al dronken.

Cherry knikte.

De jongen boog zich naar haar toe. ‘Op mijn zesde had ik een pyjama die er ook zo uitzag.’

‘In de jaren veertig, bedoel je?’

‘Mijn moeder maakte al mijn kleren.’

‘Dat klinkt leuk,’ zei Cherry. Ze beet op een ijsblokje en wendde haar blik af.

‘Je zat bij mij met ethiek,’ zei hij.

Ze keek hem weer aan. Dat kon niet kloppen, ze zou het hebben onthouden als ze hetzelfde vak hadden gevolgd. Hij was knap, op een manier die Cherry zou zijn opgevallen. Ze vond zijn haar leuk, kort en golvend, maar niet opgeschoren. Lang genoeg om in zijn ogen te vallen. Hij streek het van zijn voorhoofd. Zijn ogen waren donker en fonkelden. Waarschijnlijk was hij dronken.

‘Ik zat achterin,’ zei hij. ‘Als ik er was. Het begon om acht uur, daar ben ik niet voor gemaakt.’

Cherry had inderdaad om acht uur ethiek gevolgd...

‘Jij zat voorin,’ ging hij verder. ‘Je bent gek op truien.’

‘Dat ben je,’ zei Stacia. Ze stond achter Cherry en grijnsde.

De jongen richtte zijn blik op Stacia en toen weer op Cherry. Hij stak zijn hand uit. ‘Ik ben Russ.’

Cherry schudde zijn hand. 'Cherry. En dit is Stacia.'

'Cherry,' zei hij. 'Is dat je naam voor als je gaat swingdansen?'

'Als ik wat?'

'Je weet wel, als... zo'n rockabillymeisje. Met die jurk. Susie. Dixie. Flo. Cherry. Is je echte naam Jessica of iets dergelijks?'

'Haar echte naam is Cherish,' zei Stacia lachend.

Russ trok een gezicht alsof hij dat niet had verwacht. 'O god, dat is schattig.'

'Ik ben geen rockabillymeisje,' zei Cherry. 'Ik ben gewoon iemand met een jurk aan.'

'Ik zei dat ik hem leuk vind.'

'Ik ken jou.' Stacia wees naar hem.

Russ knikte. 'We zaten samen bij economie.'

'Dat is waar. Jij heet Russ.' Stacia was een beetje dronken.

'Goed, doe je aan swingdansen?' vroeg hij aan Cherry.

Ze rolde met haar ogen. 'Jij draagt een bril met ronde glazen. Maakt dat je meteen een jonge tovenaar?' (Ze vond zijn bril erg leuk.)

'Misschien. Waarom hebben jouw ouders je Cherish genoemd?'

Cherry slaakte een zucht. 'Waarom hebben jouw ouders je Russ genoemd?'

'Zo heet mijn vader. En mijn opa.'

Cherry snapte niet waarom deze jongen met haar praatte. Mannen praatten niet met haar in kroegen. Tenzij ze heel erg dronken waren. Of heel erg oud. Of wanneer het bijna tijd was voor de laatste ronde en de wanhoop toesloeg.

Dat wilde niet zeggen dat er nooit mannen met Cherry praatten.

Ze was niet onaangeroerd. Of zelfs onbemind. Ze was geen maagd. Cherry had op de middelbare school twee keer verkering gehad en daarna nog een keer aan het begin van haar studie, en daarna was ze met nog iemand naar bed geweest. En minstens twee van die jongens waren verliefd op haar geweest. Misschien tweeënhalf.

Maar geen van hen had geprobeerd om haar uit het niets te versieren.

Jongens moesten aan Cherry wennen. Ze moest volhouden, door steeds in hun buurt te zijn en charmant te doen. Door opvallend leuk

te zijn, voor een dik meisje. Door lekker te ruiken. Door haar haar langs hun schouders te laten strijken als ze met elkaar praatten. Door borsten te hebben die zo dicht bij haar kin zaten dat ze niet te missen waren als je in haar ogen keek.

Iedere jongen met wie Cherry een relatie had gehad, was eerst gewoon met haar bevriend geweest, en had in het begin waarschijnlijk gedacht dat ze te dik was om een relatie mee te hebben. Maar ze waren aan haar gewend geraakt... en al die dingen die ze leuk aan haar vonden, waren belangrijker geworden dan haar omvang.

Het punt was dat het niet was begonnen met een praatje in de kroeg. Of in de studentensoos. Of op een feestje. Ze hadden nooit geprobeerd om haar te versieren.

Dus deze jongen, deze magere, knappe jongen met zijn diepblauwe ogen, kón gewoon niet bezig zijn om haar te versieren. Zo dronken was hij niet, zo donker was het niet. Cherry zat niet achter een bureau en stond niet achter een muur. Hij kon haar helemaal zien.

‘Wil je iets van me drinken?’ vroeg hij. Hij keek even naar Stacia. ‘Jij ook?’

‘Ik hoef niks,’ zei Cherry, op hetzelfde moment dat Stacia zei: ‘Een Moscow Mule.’

‘Moscow Mule,’ herhaalde de jongen. Hij keek naar Cherry.

‘Ze zit aan de cola,’ zei Stacia.

‘Cola en...?’

‘Gewoon cola,’ zei Cherry.

‘Ze is de bob,’ zei Stacia, alsof dat heel grappig was.

‘Dat is handig,’ zei Russ. ‘Ik kan wel een bob gebruiken.’ Hij wees naar Cherry. ‘Niet weglopen. Ik ben zo terug.’

Stacia wachtte niet eens totdat hij buiten gehoorsafstand was. ‘Hij is léúk.’

‘O ja?’ Cherry zorgde ervoor dat ze sceptisch klonk.

‘Wat nou?’ Stacia gaf haar een por. ‘Já. Je weet dat ik van magere jongens met donker haar hou. Hij ziet eruit als een dichter. Of als iemand in een band.’

‘Hij ziet er bleek en ondervoed uit, bedoel je. Hij lijkt op de op twee na knapste van u2.’

Stacia trok een gezicht. ‘Vind je hem op die kale lijken?’

‘Bedoel je The Edge? Néé. Ik bedoel dat hij eruitziet als een denkbeeldig lid van U2, die nog altijd de op twee na knapste zou zijn.’

‘Je bedoelt dat hij er katholiek uitziet,’ zei Stacia, die haar koperen beker kantelde om hem te legen. ‘Hij is leuk genoeg voor mij.’

‘Je mag hem hebben.’

‘Ik weet het niet...’ zei Stacia plagend. ‘Volgens mij vindt hij jou leuk.’

Cherry trok een gezicht. ‘Je weet hoe het werkt. Ik ben gewoon de gemakkelijk te benaderen persoon naast jouw intimiderende ontblootte lijf.’

‘Hou op, Cherry,’ zei Stacia. Maar ze lachten allebei en dat beschouwde Cherry als een bevestiging dat ze dat inderdaad wist.

‘Dames.’ Russ was terug met drie drankjes. Twee koperen bekers en een glas cola.

Stacia pakte een beker aan en Russ wendde zich tot Cherry, heel dichtbij. ‘Ruilen,’ zei hij.

Cherry pakte allebei de drankjes aan en hij pakte haar lege glas en dat van Stacia en liep weer de drukte in. Even later was hij terug, hij ging vlak voor Cherry staan en pakte zijn drankje van haar aan.

‘De bob...’ zei hij. Cherry was een meter tweeënzestig, bijna een meter drieënzeventig op hakken, en hij was iets langer, maar niet veel. (Russ leek niet op The Edge; hij leek op Bono.) ‘Zijn jullie dat om beurten?’

‘Nee,’ zei Stacia. ‘Cherry is de eeuwige bob.’

‘Dat klinkt oneerlijk. Net als toen mijn broer zei dat hij altijd voorin wilde zitten.’

‘Lukte dat?’ vroeg Cherry.

Hij keek in haar ogen. ‘Ja. Hij was groter dan ik.’

‘Ze vindt het niet erg,’ zei Stacia.

Russ keek Cherry nog steeds aan. ‘Is dat zo?’

‘Ik drink niet,’ zei ze.

‘Ze heeft zelfs nog nooit een Mule geproefd,’ zei Stacia. ‘Ze wil er niet eens een proberen.’

‘Ze zijn lekker,’ zei hij tegen Cherry.

‘Dat mag ik hopen,’ zei ze. ‘Met die speciale beker en zo.’

‘Je proeft het koper,’ zei Stacia.